

gaves udtryk for, at resolutionsforslaget ikke i alle henseender syntes tilfredsstillende klart formuleret, men man kunne dog give det sin støtte. Det bemærkes, at den islandske repræsentant i sit indlæg kort omtalte forholdet mellem Island og Danmark: adskillelsen mellem de to lande var sket i en venskabelig ånd, og venskabet var efter adskillelsen blevet endnu fastere.

Formanden for den danske delegation, *fhv. minister Ernst Christiansen*, udtalte i sit indlæg i debatten som stemmeforklaring:

„Det danske folk har med den hjerteligste sympati fulgt den bølge af frigørelse fra kolonistyre og den som følge deraf skete oprettelse af nye stater, som er karakteristisk for dette tidsafsnit. Det er en lykke for menneskeheden, at udviklingen i retning af at gøre hidtil kolonimæssigt styrede nationer fri fra andre nationers overherredømme har taget en særlig stærk fart efter den anden verdenskrig.

Jeg finder anledning til på dette punkt særligt at complimentere den engelske regering, der i årene umiddelbart efter verdenskrigen gav signalet til denne udvikling ved en nyordning af forholdene i Indien og andre dele af det britiske rige.

Det sidste par år har udviklingen navnlig taget fart i Afrika. Alle venner af frihed og fremskridt vil hilse frigørelsen af Afrika som en ny sejr for de ædle ideer om alle menneskers ret til at leve som frie.

Vi har fra Danmarks side selvsagt i årenes løb søgt at leve op til de idealer, som vi har anset for de rigtige.

Må jeg i denne forbindelse nævne den måde, hvorpå forholdet mellem Island og Danmark ordnedes i fuld gensidig forståelse, først i 1918 og senest i 1944. Jeg behøver her kun at henvise til de varmhjertede udtalelser, den ærede repræsentant for Island fremsatte her under denne debat. Mellem det islandske folk og det danske folk er der intimt venskab, hvis bånd knyttes stadig fastere.

Må jeg endvidere pege på den nyordning af Grønlands forhold, som vi med fuld anerkendelse af FN gennemførte i året 1953. FN's generalforsamling fastslog i en beslutning den 24. november 1954, at den grønlandske befolkning frit havde truffet sin beslutning og nu blev ligestillet med den øvrige del af Danmark. Jeg synes, der er

grund til at tilføje, at denne ordning har vist sig at være lykkelig og tilfredsstillende både for befolkningen i Grønland og for hele den danske befolkning. Det betyder ikke, at alle problemer er løst, men der er sket og sker stadig store fremskridt. Som det seneste betydningsfulde skridt i denne retning er ved den omdannelse af den danske regering, der foregik efter vort parlamentsvalg den 15. november i år, som kabinetsmedlem i den danske regering blevet optaget et af den grønlandske befolkning valgt folketingsmedlem.

Det er således fuldt forståeligt, at vi fra dansk side uforbeholdent kan være med til, at FN nu i en deklaration understreger, at tiden er inde til den endelige ophævelse af alt kolonistyre.

Det foreliggende af et stort antal afroasiatiske stater stillede forslag kan vi derfor tiltræde. Efter vor mening dækker det problemerne bedre end det af Honduras stillede forslag (se nedenfor) og ligeledes bedre end det af USSR stillede. Det afroasiatiske forslag er på mange områder godt, men der er dog også enkelte ting i det, som vi egentlig kunne have ønsket ændret. Dette gælder således det afsnit, hvori der udtales, at „den fortsatte tilstedeværelse af kolonialisme forhindrer udviklingen af internationalt økonomisk samarbejde, standser den sociale, kulturelle og økonomiske udvikling af de afhængige folkeslag og strider imod De Forenede Nationers ideal om universel fred.“

Dette kan næppe siges at være en helt rigtig analysering af kolonistyre. Der er utvivlsomt tilfælde, hvor kolonistyre ikke har forhindret en udvikling som her nævnt, selv om der desværre også er mange andre tilfælde, hvor kolonistyre har virket hindrende på udviklingen. Vi finder, at denne passus er generaliserende og derfor urigtig.

Der er yderligere andre punkter, der kunne være grund til at standse ved.

I den operative part, stk. 3, hedder det: „Manglende beredskab på det politiske, økonomiske eller sociale område eller inden for undervisningen bør aldrig kunne anvendes som påskud til at udsætte opnåelse af selvstændighed.“

Dette er ikke nogen helt klar formulering, selv om det rent principielt nok kan forstås, hvad der menes med den. Mon ikke man med føje kan gå ud fra, at meningen er, at en